

Књига пророка Данила — сто друга

Трострука примена Весника: откривање пророчке динамике

Jeff Pippenger

2024-02-29

Трострука примена Илије односи се на вест, весника и покрет у временском раздобљу Божјег извршног суда, који почиње недељним законом у Сједињеним Државама и траје до свршетка времена милости. Извршни суд се појачава од раздобља у коме је Божји суд помешан с милошћу до времена када се Његови судови изливају без милости у седам последњих зала.

Трострука примена весника који припрема пут Веснику завета односи се на поруку, весника и покрет током завршног раздобља Божјег истражног суда, које означава раздобље запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. То раздобље завршава се недељним законом који ускоро долази у Сједињеним Америчким Државама, када отпочињу Божји извршни судови.

Јован Крститељ је приправио пут Христу, Веснику завета, да потврди завет у испуњењу Данила, деветог поглавља, двадесет седмог стиха. Чинећи то, он је такође приправио пут Христу да изненада дође у Свој храм и очисти синове Левијеве, што је Он учинио на почетку и на крају Своје службе која је трајала три и по године. Очишћење дословног храма било је симбол Његовог дела очишћења храма душе оних који су представљени као синови Левијеви.

Његово дословно дело очишћења храма било је испуњење пророштва, а када је извршио то дело у Јовану, друго поглавље, тринаести до двадесет другог стиха, Свети Дух је навео ученике да се сете једног одломка из Старог завета који је био део Његовог дела очишћења и прочишћавања ученика, у испуњењу Малахије 3.

U odlomku u Jovanu, Hristos je ukazao da će, kada hram Njegovog tela bude razoren, On ga podići za tri dana. Razmena sa zanovetljivim Judejcima dodatno je istakla da je obnova doslovnog hrama, koju je sproveo Irod i koja je bila dovršena upravo te godine, trajala četrdeset i šest godina. Isus je očisćavao Svoje učenike kroz primer jednog od pravila povezanih sa proročkom rečju koju je Isus, delovanjem anđela, Svetoga Duha i proroka, ugradio u Svoju Reč.

Он је пружио пророчки пример да дословно представља духовно. Поставио је пророчки кључ броја „четрдесет шест“, као симбола храма. „Четрдесет шест“ био је број дана колико је Мојсије био на гори примајући упутства за храм. „Четрдесет шест“ је број хромозома који сачињавају људски храм. „Четрдесет шест“ је број година (1798 до 1844) које су се испуниле у обнављању духовног храма који је био погажен најпре паганизмом, а затим папством.

Два чишћења храма укључују симболику да су три дана једнака четрдесет и шест година. Она укључују начело да дословно представља духовно. Она су представљала и испуњење и

предсказање пророчанства. Два чишћења представљају истину коју једна класа погрешно разуме, а другој класи бива откривена.

Два очишћења означавају временски период у коме је Божја црква била искварена до те мере да представља „прељуботворни нараштај аспиди“, који тражи знак, иако им се знак непосредно објашњава, јер једини знак који ће им бити дат јесте знак разорења храма који је подигнут за три дана.

Породе аспидина, како можете ви, будући зли, говорити добро? Јер уста говоре од сувишка срца.... Тада неки од књижевника и фарисеја одговорише, говорећи: Учитељу, хтели бисмо да видимо знак од тебе. А он одговарајући рече им: Род зао и прељуботворан тражи знак; и неће му се дати знак осим знака пророка Јоне: Јер као што је Јона био три дана и три ноћи у утроби китовој, тако ће и Син човечији бити три дана и три ноћи у срцу земље. Матеј 12:34, 38–40.

Све ове пророчке динамике представљене су у сва три испуњења изненадног доласка Анђела завета у Његов храм, као што је то учинио у другом поглављу Јовановог Јеванђеља.

А беше близу јудејска Пасха, и Исус узиђе у Јерусалим, и нађе у храму оне што продаваху волове и овце и голубове, и мењаче новца где седе. И начинивши бич од узица, истера све из храма, и овце и волове; и просу новац мењачима и испретура столове; и рече онима што продаваху голубове: Носите то одавде; не чините од дома Оца мојега дом трговине. И сетише се ученици његови да је написано: Ревност за дом твој изједе ме. Тада Јудеји одговорише и рекоше му: Какав нам знак показујеш кад то чиниш? Исус одговори и рече им: Развалите овај храм, и за три дана ћу га подигнути. Тада рекоше Јудеји: Четрдесет и шест година зидао се овај храм, а ти ћеш га за три дана подигнути? Али он говораше о храму тела својега. А кад уста из мртвих, онда се сетише ученици његови да им ово каза; и вероваше Писму и речи коју рече Исус. Јован 2:13–22.

Весник завета требало је да очисти, а такође и да прочисти синове Левијеве као „сребро“, које представља Божју Реч, и „злато“, које представља веру. Весник завета очистио би Своје ученике умножавањем њихове „вере“ у Његову пророчку „реч“. Та пророчка реч била је одређена да очисти, али и да прочисти. Његова пророчка Реч увек представља испит, и управо кроз Његову пророчку Реч синови Левијеви бивају прочишћени у раздобљу када Он изненада долази у Свој храм.

„Којему је вијалица у руци Његовој, и очистиће темељно гумно своје, и скупиће пшеницу своју у житницу.“ Матеј 3:12. Ово је било једно од времена прочишћавања. Речима истине, кукољ се одвајао од пшенице. Пошто су били сувише ташти и самоправедни да би примили укор, сувише љубитељи света да би прихватили живот понизности, многи су се одвратили од Исуса. Многи још увек чине исто. Душе се данас испитују као што су били испитивани они ученици у синагоги у Капернауму. Када се истина приближи срцу, они увиђају да њихов живот није у складу с Божјом вољом. Увиђају потребу за потпуном променом у себи; али нису вољни да се прихвате дела самоодрицања. Зато се гневје када се открију њихови греси. Одлазе увређени, као што су ученици оставили Исуса, мрмљајући: „Ово је тврда беседа; ко је може слушати?“ Чежња

векова, 392.

Оне „душе које су биле кушане“ у „синагоги у Капернауму“ одбиле су да разумеју да је Христос, када им је рекао да морају јести Његово тело и пити Његову крв, Своје дословно тело употребљавао да пренесе духовну истину. То је било истоветно пророчко представљање које је дао о храму у другој глави Јована. Када је начело да дословно претходи духовном и представља га било препознато као „тврда беседа“, коју они нису били вољни да „слушају“, окренули су се и више никада нису ходили с Њим. То се догодило у шестој глави Јована, у шездесет и шестом стиху (666), што представља ускоро долазећи недељни закон, који је био предсказан 22. октобром 1844, који је, са своје стране, био предсказан крстом на Голготи.

Од тада многи од Његових ученика одступише, и више не иђаху с Њим. Јован 6:66.

У другој глави Јовановог јеванђеља, Свети Дух је навео умове ученика да се „сете“ пророштва које описује Божју ревност, а реч „ревностан“ истоветна је речи „љубоморан“ и у јеврејском и у грчком.

Јер ме је ревност за дом твој изјела, и поруге оних који тебе руже падоше на ме. Псалм 69:9.

Божја ревност, која је Његова љубомора, представља елемент Божјег карактера као љубоморног Бога, чија се љубомора испољава до трећег и четвртог колена на онима који Га мрзе. У другој глави Јовановог Јеванђеља, Свети Дух је постављао да се очишћење које извршава Гласник Савеза збива у четвртом и последњем нараштају, премда увек има и неких из трећег нараштаја који још стоје када се испуни чаша последњег нараштаја. Тај нараштај је прељуботворан нараштај змијиног порода.

Мојсије је представљао четврто покољење, и тада је Мојсије, током четрдесет шест дана, примио упутства о подизању храма. У тим данима примио је закон, који у другој заповести указује да се Божја љубомора испољава у трећем и четвртом покољењу.

И рече Авраму: Знај засигурно да ће потомство твоје бити дошљак у земљи која неће бити њихова, и служиће им; и они ће их тлачити четири стотине година. А и народу коме ће служити Ја ћу судити; а потом ће изићи с великим благом. А ти ћеш отићи к оцима својим у миру; бићеш сахрањен у доброј старости. Али у четвртом нараштају вратиће се овамо, јер безакоње Амореја још није навршено. Постање 15:13–16.

У последњем нараштају древног Израиља, подигнут је храм хришћанске цркве, који је Петар назвао „духовним домом“. Током те историје Бог је двапут показао своју ревност, када је у своме жару очистио храм. Године 1844. Бог је био подигао духовни храм милерита, и још једном је био прошао мимо раније изабраног народа. У тој историји Весник завета изненада је дошао 22. октобра 1844. године.

Његов долазак био је припреман кроз службу Вилијама Милера. Док су се протестанти и милерити приближавали 22. октобру 1844, биле су испитане две класе. Испит протестаната

настао је у време свршетка, при доласку првог анђела 1798. године. Након што је порука која је требало и да „очисти и прочисти“ синове Левијеве била уобличена 1831. године, испитивање протестаната отпочело је када је порука првог анђела била оснажена 11. августа 1840. године. Дана 19. априла 1844. протестанти су пали на испиту и постали кћери Вавилона.

Тада је дошао други анђеол, и вера милерита тада је била стављена на пробу, те је извршено очишћење и прочишћење. Када је вест другог анђела била оснажена на логорском скупу у Ексетеру од дванаестог до седамнаестог августа, извршено је испитивање милерита кроз раздвајање мудрих и лудих милерита.

Разлика између мудрих и лудих било је уље, које је представљало пророчку поруку Поноћног вапаја. Када је трећи анђеол дошао 22. октобра 1844. године, храм је био подигнут (за четрдесет и шест година). У том тренутку, Весник завета изненада је дошао у свој храм.

„Христов долазак као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама, ради очишћења светиње, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечијега к Старцу дана, како је представљен у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, проречен од Малахије, описи су истог догађаја; а то је такође представљено доласком Женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.“ Велика борба, 426.

Тада је Весник завета отпочео Своје дело очишћења и прочишћавања милеритских ученика, који су у трећем поглављу Малахије означени као синови Левијеви.

„Многи који су изашли у сусрет Женику под вестима првог и другог анђела, одбацили су трећу, последњу поруку кушње која треба да буде дата свету, и сличан став биће заузет када буде упућен последњи позив.“

„Сваки појединости ове приче треба пажљиво проучити. Ми смо представљени или мудрим или лудим девојкама.“ Review and Herald, 31. октобар 1899.

Када је вест првог анђела била оснажена 11. августа 1840. године, мноштва су се придружила милеритском покрету. Затим је 19. априла 1844. године једна велика група напустила покрет. Традиционално гледиште јесте да је 22. октобра 1844. године било око педесет душа које су вером ушле у Светињу над светињама. Под претпоставком да је број отприлике педесет душа које су у почетку следиле светлост трећег анђела, шта значи то када смо обавештени да су „многи“ који су прихватили вести првог и другог анђела, „одбили трећу, последњу вест кушања“?

Весник завета изненада је дошао у свој храм и отворио светлост о небеској светињи и поруку трећег анђела оној педесеторици који су потом пошли напред у искуство трећег анђела, али су у почетку били расејани. Њихово разочарање тада било је веће од првог разочарања, мада смо од сестре Вајт обавештени да њихово разочарање није било тако велико као разочарање ученика после крста.

У обе паралелне историје, Христос је разочаранима отворио Своју пророчку Реч, а до 1850. године, сестра Вајт наводи да јој је било показано да је Господ тада поново пружао Своју

руку да сабере Свој народ.

„23. септембра [1850.] Господ ми је показао да је по други пут пружио своју руку да поврати остатак свога народа, и да се напори морају удвостручити у ово време сабирања. У време расејања Израилљ је био поражен и растрзан; али сада, у време сабирања, Бог ће исцелити и повити свој народ. У време расејања, напори улагани да се истина рашири имали су веома мало дејства, постигли су мало или нимало; али у време сабирања, када је Бог ставио своју руку да сабере свој народ, напори да се истина рашири имаће своје намеравао дејство. Сви треба да буду сједињени и ревносни у делу. Видела сам да је срамота да се ико сада позива на време расејања као на пример који треба да нас управља у ово време сабирања; јер ако Бог сада не би учинио више за нас него што је чинио тада, Израилљ никада не би био сабран. Исто је толико неопходно да истина буде објављена у листу, колико и проповедана.” Review and Herald, 1. новембар 1850.

На крсту су ученици били расејани, а у тој историји, три дана касније, Он је почео да сабира Своје расејане ученике. Отприлике три године након завршетка 1844. године, Христос је почео да сабира Своје расејано стадо. У тој историји Он је повео Свој народ да отпочне издавачко дело и да објави другу од две Авакумове таблице, која је била израђена крајем 1850. године, а потом је почела да се нуди на продају у Review and Herald, у јануару 1851. године.

Карта из 1843. године била је физички приказ поруке која је очистила храм, подигнуте у историји порука првог и другог анђела. Са доласком трећег анђела, Бог је намеравао да доврши Своје дело и одведе Свој народ кући, али су се они побунили као и древни Израилљ, те је и древном и савременом Израилљу тада било одређено да лута пустињом. Да су они адвентисти који су у почетку прихватили светлост трећег анђела наставили вером, носећи физички приказ своје поруке, а то је била карта из 1850. године, могли су увести други долазак Исуса и отићи кући. Али им је било суђено да понове историју Исуса Навина и Халева, и десеторице неверних ухода.

„Да су адвентисти, после великог разочарања 1844. године, чврсто држали своју веру и сложено наставили да следе у отвореном Божјем промислу, примајући вест трећег анђела и објављујући је свету у сили Светога Духа, видели би спасење Божје, Господ би моћно деловао кроз њихове напоре, дело би било довршено, и Христос би већ дошао да прими свој народ на његову награду. Али у раздобљу сумње и несигурности које је уследило после тог разочарања, многи од адвентних верника напустили су своју веру.... Тако је дело било ометено, а свет је био остављен у тами. Да се цело адвентистичко тело ујединило на Божјим заповестима и вери Исусовој, колико би наша историја била другачија!“ Evangelism, 695.

Јован Крститељ и Вилијам Милер припремили су пут да Христос изненада дође и очисти народ који ће поруку спасења, под силом Светога Духа, однети целом свету. Христови ученици извршили су свој задатак, али почетак адвентизма то није учинио. До 1856. године пали су у стање Лаодикеје, одбили напредну светлост „седам времена“, и 1863. започели

процес све већег отпадништва, све до скорог доношења недељног закона. Побуна из 1863. године била је прасликована побуном десеторице ухода. На крају четрдесет година лутања по пустињи, древни Израел био је поново доведен на исту пробу, пружајући тако пример савременог Израела који је поново доведен на почетну пробу.

Побуна десеторице ухода у Кадису поновила се у Кадису четрдесет година касније. Побуна десеторице ухода која је довела до четрдесетогодишњег лутања по пустињи представља побуну из 1863. године, када је савремени Израил проузроковао сопствено лутање у пустињи Лаодикије. На крају четрдесет година древни Израил је поново био доведен у Кадис, чиме се показује да ће се кушња која је прочистила милеритски адвентизам у побуни 1863. године поновити када Весник завета поново изненада дође у Свој храм.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„У освајању Галада и Васана било је многих који су се сећали догађаја који су, пре готово четрдесет година, у Кадису осудили Израил на дуго лутање по пустињи. Видели су да је извештај ухода о Обећаној земљи у многим погледима био тачан. Градови су били утврђени и веома велики, и насељавали су их дивови, у поређењу с којима су Јевреји били тек патуљци. Али су сада могли да увиде да је кобна грешка њихових отаца била у томе што нису имали поверења у Божју силу. Само је то спречило да одмах уђу у добру земљу.“

„Када су се први пут спремали да уђу у Ханан, тај подухват био је праћен далеко мањим тешкоћама него сада. Бог је обећао Своме народу да ће, ако буду слушали Његов глас, Он ићи пред њима и борити се за њих; а послаће и стршљенове да истерају становнике земље. Страхови народа још нису били опште пробуђени, и мало је било учињено на припреми отпора њиховом напредовању. Али када је Господ сада заповедио Израилу да пође напред, морали су наступити против будних и моћних непријатеља, и сукобити се са великим и добро увежбаним војскама које су се припремале да се одупру њиховом доласку.“

„У њиховом сукобу са Огом и Сионом народ је био доведен на исто искушење под којим су њихови оци тако очигледно пали. Али је сада проба била далеко тежа него онда када је Бог заповедио Израилу да пође напред. Тешкоће на њиховом путу знатно су се умножиле откако су одбили да напредују када им је било наређено да то учине у име Господње. Тако Бог и даље искушава Свој народ. И ако не издрже пробу, Он их поново доводи до исте тачке, а други пут ће искушење доћи ближе и бити теже него претходно. То се наставља све док не поднесу пробу, или, ако су и даље бунтовни, Бог повлачи Своју светлост од њих и оставља их у тами.“ Патријарси и пророци, 436, 437.